BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana

ANY XLIV ■ NÚM. 45 | 8 de novembre de 2015 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

Una Església i milers d'històries gràcies a tu

Diumenge que ve celebrem la Jornada de Germanor. Conta l'Evangeli de sant Lluc que a Jesús, a més dels apòstols i altres deixebles, l'acompanyaven també un grup de dones que ell havia guarit i que l'ajudaven sostenint el seu ministeri amb els seus béns (*Lc* 8,3). També en els Fets dels Apòstols veiem com els creients venien les seues possessions i lliuraven el producte de la venda als apòstols per socórrer les necessitats dels més pobres (*Ac* 4,34-35).

Crist va fundar l'Església perquè continués en aquest món la seva obra salvadora, i per fer-lo present anunciant la seva Paraula, celebrant els sagraments i donant testimoni del seu amor en la vida de caritat. Per tal de poder ser fidel a aquesta missió, l'Església continua necessitant la generositat de tots aquells que, conscients de la seva responsabilitat com a cristians, estiguen disposats a compartir els seus béns per poder complir el mandat del Senyor.

Aquest any el lema de la Diada de Germanor, «Una Església i milers d'històries gràcies a tu», vol conscienciar tots els fidels de la necessitat d'ajudar a l'Església perquè serveixi millor i més adequadament a la societat que ens envolta. En primer lloc, en el compliment de la seua missió evangelitzadora, amb activitats formatives i catequètiques, en la conservació i construcció de temples, en el manteniment d'institucions educatives com són els seminaris, en les activitats pastorals amb els joves, famílies o malalts, ajudant als

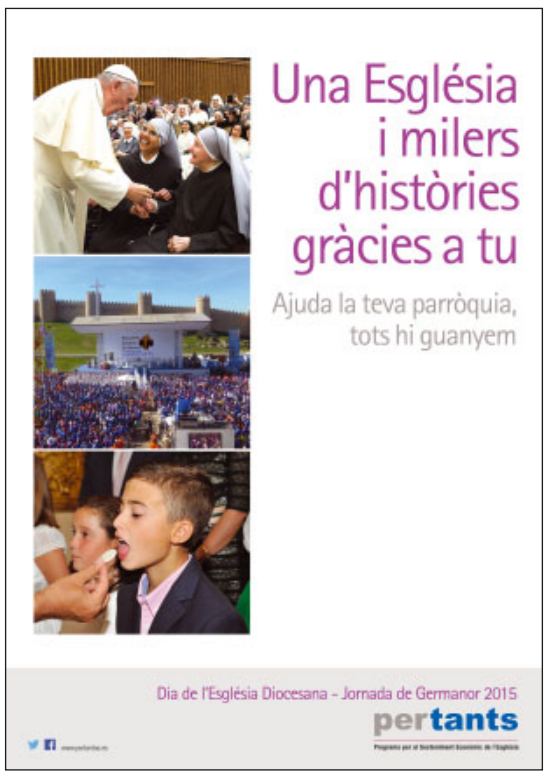

nostres missioners, etc... A més, l'Església manté institucions caritatives per atendre les necessitats dels més pobres. Finalment, hem de contribuir al sostenimment dels preveres, que entreguen la seua vida al servei del Poble de Déu. Els cristians coneixem la riquesa de la vida de l'Església i també les seues necessitats. La col·laboració econòmica és un gest de comunió eclesial.

Aquest lema ens diu també que la finalitat última de les aportacions dels fidels no és el sostenimment d'una institució impersonal. Ho són les persones que es veuen beneficiades per les accions pastorals, educatives, caritatives i assistencials de l'Església, que no existeix per a ella mateixa sinó per servir a les persones. Darrere de cada persona a la que la comunitat eclesial ajuda hi ha una història humana que, gràcies a la solidaritat dels cristians, pot convertir-se en una història de gràcia. Aquesta és la raó fonamental que ha de motivar la nostra generositat en aquesta Jornada de Germanor.

Com és costum, la nostra diòcesi fa públics aquests dies els comptes de l'any anterior. Amb això podem veure que gràcies a què som «una Església», que per la fe és solidària i acollidora, es fan possibles i reals «milers d'històries» per la generositat dels creients, de les famílies i de tanta gent de bona voluntat que valora l'àmplia i profunda labor de la comunitat cristiana.

Que aquesta jornada ens arribi al cor. Som «una Església», i tots som responsables de la seva missió. Compartim amb ella els nostres béns com ho feien aquell grup de dones amb Jesús i els primers cristians amb els apòstols.

Amb la meua benedicció,

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

El món es fonamenta sobre la força de l'Amor

Gandhi partia de la següent certesa: «El món no es troba fonamentat sobre la força de les armes, sinó sobre la força de la veritat i de l'amor. Així com hi ha una força d'unió amb la matèria, així també n'hi ha una entre els éssers vius, i aquesta força és l'amor. Les armes de la veritat i de l'amor són invencibles.»

Segons els teòrics i seguidors de la no-violència, la benvolença cap a tots els éssers i la ferma adhesió a la veritat han d'impregnar fins i tot els més petits actes quotidians. S'esforcen per transformar el món segons els principis de la no-violència i aconseguir una autèntica pau cimentada sobre la veritat i la justícia.

Una de les figures occidentals més receptiva a la doctrina de Gandhi fou Giorgio La Pira, una figura del catolicisme italià del segle XX. Aquest professor de dret romà, lector de sant Tomàs, va intentar cercar els punts de convergència entre la no-violència de Gandhi i el cristianisme. La Pira, en profunda sintonia amb altres catòlics de l'època, va comprendre que en l'era de l'armament nuclear, la humanitat no tenia altra alternativa que la pau i la fraternitat. Gandhi era el profeta d'aquesta nova era de la història amb el seu mètode de la no-violència dels forts que, amb la seva mirada profètica, veia com l'única norma que havia de regir el comportament dels pobles i de les nacions: «Hem vist un poble immens alliberat sense violència. No és estrany que nosaltres, cristians, reconeguem en les crides de Gandhi els més purs accents de l'Evangeli.»

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Una Iglesia y miles de historias gracias a ti

El próximo domingo celebramos la Jornada de Germanor. Cuenta el Evangelio de san Lucas que a Jesús, además de los apóstoles y otros discípulos, lo acompañaban también un grupo de mujeres que él había curado y que le ayudaban sosteniendo su ministerio con sus bienes (*Lc* 8,3). También en los Hechos de los Apóstoles vemos cómo los creyentes vendían sus posesiones y entregaban el dinero de lo vendido a los apóstoles para socorrer las necesidades de los más pobres (*Hch* 4,34-35).

Cristo fundó la Iglesia para que continuara en este mundo su obra salvadora, y para hacerlo presente anunciando su Palabra, celebrando los sacramentos y dando testimonio de su amor en la vida de caridad. Para poder ser fiel a esta misión, la Iglesia continúa necesitando la generosidad de todos aquellos que, conscientes de su responsabilidad como cristianos, estén dispuestos a compartir sus bienes para poder cumplir el mandato del Señor.

Este año el lema de la Jornada de Germanor, «Una Iglesia y miles de historias gracias a ti», quiere concienciar a todos los fieles de la necesidad de ayudar a la Iglesia para que sirva mejor y más adecuadamente a la sociedad que nos rodea. En primer lugar, en el cumplimiento de su misión evangelizadora, con actividades formativas y catequéticas, en la conservación y construcción de templos, en el mantenimiento de instituciones educativas como son los seminarios, en las actividades pastorales con jóvenes, familias o enfermos, ayudando a nuestros misioneros, etc... Además, la Iglesia mantiene instituciones caritativas para atender las necesidades de los más pobres. Finalmente, tenemos que contribuir al sostenimiento de los presbíteros, que entregan su vida al servicio del Pueblo de Dios. Los cristianos conocemos la riqueza de la vida de la Iglesia y también sus necesidades. La colaboración económica es un gesto de comunión eclesial.

Este lema nos dice también que la finalidad última de las aportaciones de los fieles no es el sostenimiento de una institución impersonal. Lo son las personas que se ven beneficiadas por las acciones pastorales, educativas, caritativas y asistenciales de la Iglesia, que no existe para ella misma sino para servir a las personas. Detrás de cada persona a la que la comunidad eclesial ayuda hay una historia humana que, gracias a la solidaridad de los cristianos, puede convertirse en una historia de gracia. Esta es la razón fundamental que debe motivar nuestra generosidad en esta Jornada de Germanor.

Como es costumbre, nuestra diócesis hace públicas estos días las cuentas del año anterior. Con ello podemos ver que gracias a que somos «una Iglesia», que por la fe es solidaria y acogedora, se hacen posibles y reales «miles de historias» por la generosidad de los creyentes, de las familias y de tanta gente de buena voluntad que valora la amplia y profunda labor de la comunidad cristiana.

Que esta jornada nos toque al corazón. Somos «una Iglesia», y todos somos responsables de su misión. Compartamos con ella nuestros bienes como lo hacían aquel grupo de mujeres con Jesús y los primeros cristianos con los apóstoles.

Con mi bendición,

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Exercicis espirituals i Assemblea de l'Apostolat de l'Oració

Recolliment, pau, alegria interior, reflexió i pregària, foren els dies 8, 9 i 10 d'octubre, a la Casa d'Espiritualitat St. Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa).

Ens aplegàrem 18 senyores de Tortosa, Amposta, l'Ampolla, Jesús i Algemesí, sota el guiatge de Mn. Josep M. Tomàs Prats.

Quina unió va regnar entre tots. La paraula encoratjadora del director, mostrant-nos l'amor de Déu, un Déu que no es cansa mai de perdonar, que truca a la porta i espera la nostra resposta, que ens estima tal com som, que malgrat la nostra feblesa ens envia a fer comunitat, ens envia a servir els germans a anar a les perifèries a buscar les ovelles que no estan al ramat.

Ens digué Mn. Tomàs que hem d'anar a dos Sagraris. El de l'Església, a adorar, a buscar forces i el sagrari vivent del germà que pateix; a portar pau, consol i alegria perquè, com diu el papa Francesc «no hem de ser evangelitzadors amb cara de "funeral"».

Jesús ens invita a seguir-lo, i com al paralític guarit, ens diu: «agafa la llitera i camina». Hem de carregar la llitera de les nostres limitacions, de les nostres mancances. Tot i això, Ell confia en nosaltres i ens envia; en tenim prou amb la seua força.

Ara, en acabar, després de donar gràcies a Déu, marxàrem joioses cap a casa, disposades a viure amb més plenitud el nostre compromís cristià i, com diu el Papa, sortint a anunciar amb la nostra vida i el nostre servei als germans, que «*L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels que s'han trobat amb Jesús.*»

El dissabte 11, l'endemà d'acabar els Exercicis, l'Apostolat de l'Oració celebrà també a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó, l'Assemblea Diocesana. Ens reunírem 24 senyores de Rosell, Jesús i Tortosa, acompanyades pel consiliari diocesà, Mn. Blai Ruiz.

Fou una altra jornada d'alegria i d'amor al Senyor. Després de resar Laudes i el Rosari, el consiliari ens parlà de la Butlla del Papa *El rostre de la misericòrdia* i de la celebració del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia que ha convocat. L'Any de la Misericòrdia s'obrirà a Roma, el 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada, en el 50è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II.

Ens digué el consiliari, que així com Crist és el rostre de la misericòrdia del Pare, cada cristià ha d'emplenar-se de misericòrdia vers els germans i ser per a tots, imatges d'aquest Pare misericordiós. El Papa recomana que poséssim en pràctica les obres de misericòrdia corporals i espirituals.

L'Eucaristia fou la part central de la trobada. Un dinar compartit i una bona sobretaula, i després una xerrada de la presidenta: *«Un camí amb Jesús, amb disponibilitat apostòlica»*. Recreació de L'Apostolat de l'Oració. Document 1.

La foto al jardí sota la mirada de la imatge de sant Enric d'Ossó va cloure la jornada. Amb alegria i plenes de disponibilitat de viure amb plenitud aquest any de gràcia, marxàrem cap a casa fins al proper any.

Maria Eva Morelló Culubret
Presidenta de l'Apostolat de l'Oració

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els infants (i II)

Acabem avui la reflexió sobre els infants, que són el fruit més bonic de la benedicció que el Creador ha donat a l'home i a la dona. Hem parlat ja del gran regal que són els nens, avui malauradament hem de parlar de les «històries de passió» que molts d'ells viuen.

Tants nens ja des de l'inici són rebutjats, abandonats, despullats de la seva infantesa i del seu futur. Algú gosa dir, gairebé per justificar-se, que ha estat un error fer-los venir al món. Això és vergonyós! No descarreguem sobre els infants les nostres culpes, si us plau! Els nens no són mai «un error». Què en fem, de les declaracions solemnes dels drets de l'home i dels drets dels infants, si després castiguem els nens pels errors dels adults?

Els qui tenen la tasca de governar, d'educar, i encara diria més, tots els adults som responsables dels nens i ens toca a cadascun de nosaltres fer el possible per a capgirar aquesta situació. Em refereixo a la «passió» dels infants. Cada nen marginat, abandonat, que viu al carrer demanant almoina i amb qualsevol mena de trucs, sense escola, sense atenció mèdica, és un crit que s'eleva a Déu i que acusa el sistema que nosaltres, els adults, hem construït.

L'Església posa la seva maternitat al servei dels infants i de les seves famílies. Als pares i als fills d'aquest món nostre, la benedicció de Déu porta la tendresa maternal, el retret ferm i la condemna enèrgica. Amb els nens no s'hi juga!

(Dimecres, 8 d'abril de 2015.)

Las Clarisas celebraron la fiesta de san Francisco de Asís

El día 4 de octubre, las hermanas Clarisas de Tortosa celebraron la fiesta de San Francisco de Asís con una solemne Eucaristía presidida por nuestro obispo, Mons. Enrique Benavent, y concelebrada por el capellán del convento, Mn. Antonio Ripollés y por Mn. Pascual Centelles. Asistieron a la celebración un buen número de tortosinos, amigos y colaboradores de las Clarisas.

El Sr. Obispo dijo en la homilía que en la vida de san Francisco se unían la pequeñez y la grandeza. Pequeñez del que quiere vivir en la humildad llevada hasta la radicalidad y de aquí surge su grandeza. Hizo de su vida una síntesis del Evangelio, una síntesis entre el amor a los pobres y el amor a la pobreza. Él acepta vivir pobre como los pobres. Este es el camino del Evangelio. Estando rezando en la ermita de San Damián, el Crucifijo le pide que repare la Iglesia y su primera reacción fue reparar San Damián, pero lo que el Señor le pedía era restaurar la Iglesia formada por piedras vivas. El camino que Francisco nos propone es que el Evangelio de Jesucristo sea una experiencia cristiana más auténtica; de lo contrario no puede haber reforma en la Iglesia.

Que san Francisco siga protegiéndonos y enseñándonos el camino para vivir sencilla y auténticamente el Evangelio.

En el ofertorio, las Clarisas cantaron «Bendito seas Señor, por este pan que nos diste». Al final de la Eucaristía cantamos: «Alabado seas mi Señor», mientras pasamos a venerar la reliquia del santo.

Antes de despedirnos nos invitaron a todos los asistentes a tomar unas pastas y tuvimos ocasión de pasar al claustro para saludar a las hermanas.

Demos gracias a Dios por la comunidad de Clarisas que tenemos en Tortosa y que el Señor les conceda nuevas vocaciones.

Maria Joana Querol

Excursió de la parròquia de Campredó

Per iniciar el curs la parròquia de Campredó organitza una excursió per a tots els feligresos i així, a més d'invocar l'ajuda del Senyor i la intercessió de la seva Mare per viure en plenitud el curs que comença, val també per estretir i crear nous lligams entre la parròquia i els seus feligresos.

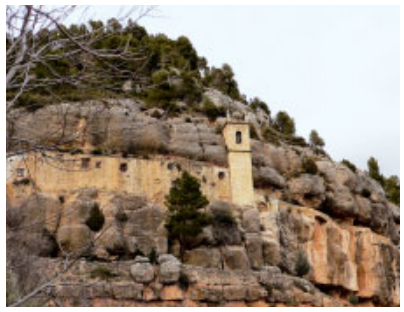

Santuari de la Balma

Aquest any ha estat el Santuari de la Balma el lloc de la celebració de l'Eucaristia dominical així com el lloc de pelegrinatge per invocar la intercessió de la Mare de Déu. La primera parada del 4 d'octubre va ser el Santuari de Vallivana on es va esmorzar. Morella i la visita de la Basílica, el museu i els carrers de la ciutat van ser el segon objectiu. Després de la celebració de la Missa i de la pregària a la Mare de Déu de la Balma ens vàrem desplaçar a Forcall on es va dinar, visitant també la parròquia i altres llocs del poble.

La tarda encara va donar per visitar Mirambel i contemplar la delícia d'un poble medieval restaurat incloent també la part menys coneguda, no restaurada, que té un sabor d'època.

Contents de la jornada i agraïts al bon Déu pels seus dons vàrem retornar amb salut i goig a les nostres cases.

Claustre de professors de l'ISCRSD

El passat dissabte 3 d'octubre, pel matí, es va reunir a la Biblioteca del Seminari el claustre de professors de l'Extensió de Tortosa de l'Institut Superior de Ciències Religioses de San Dámaso (ISCRSD).

La reunió va ser presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavente, i guiada pel director de l'Extensió, Mn. Jordi Salvadó. Després de resar l'Hora entre Dia, es va passar a valorar els últims exàmens del Pla Antic de Llicenciatura i Diplomatura a Madrid, amb sort desigual per als nostres alumnes.

Tot seguit es va valorar la posada en marxa del nou curs i les diferents opcions i dificultats de cara als nous alumnes. També es va constatar la falta, encara, d'una resposta per part de nou alumnat.

La trobada dels professors va concloure amb una pausa cafè a les dependències del Seminari, mentre el director tenia una breu trobada amb alguns dels alumnes assistents per explicar-los el funcionament del nou curs.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

- **Dilluns 9,** Seminari Diocesà, Reservat clergat. / Benicarló, Visita Pastoral, Parròquia Sant Bartomeu.
- **Dijous 12,** Benicarló, Visita Pastoral, Parròquia Santa Maria del Mar.
- **Divendres 13,** Benicarló, Visita Pastoral, Parròquia Sant Pere.
- **Del 13 al 15,** Edifici Seminari, curset interdiocesà de catequesi.
- **Dissabte 14,** Roquetes, 20 h, Confirmacions.
- **Diumenge 15,** Benicarló, 11 h, Missa Estacional, Parròquia Sant Bartomeu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

10. □ **Dimarts** [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (toscà, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avellí (†1608), prev. teatí.

11. □ **Dimecres** [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ **Dijous** [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a La Rioja.

13. ■ **Divendres** [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ **Dissabte** [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ **Diumenge vinent,** XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14. 18 / Mc 13,24-32]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

Diumenge XXXII de durant l'any

Lectura del primer llibre dels Reis
(1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Sió, per tots els segles. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus
(He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc
(Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

Lectura del primer libro de los Reyes
(1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda, que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba.» Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan.» Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos.» Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, tu Dios, / Sión, de edad en edad. R.

Lectura de la carta a los hebreos
(Heb 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo. De hecho él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

Lectura del santo evangelio según san Marcos
(Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Éstos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a sus discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Cal donar com la viuda pobra

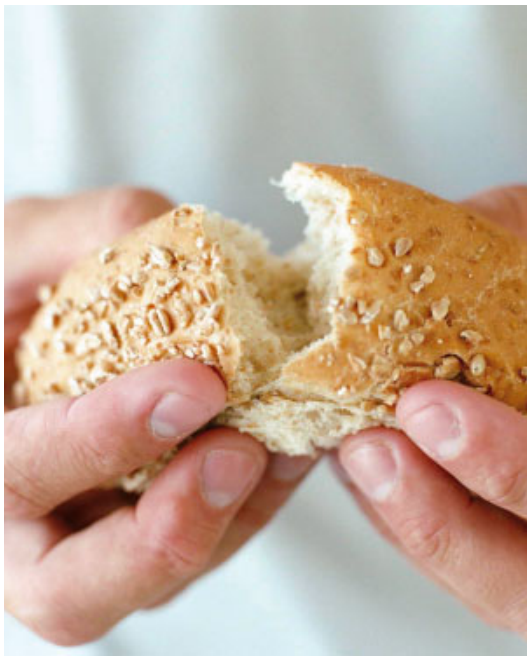

El missatge final de la 1a lectura és clar: *No es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra* quan la viuda, atenent a l'home de Déu, fa *un panet per al profeta* i li el dóna. Sembla injusta l'actitud d'Elies demanant a la *viuda* el que havia de ser el darrer aliment per a ella i el seu fill; però això només és preàmbul per al missatge: *No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra.* Garantia? *Ho diu el Senyor.*

A l'altre extrem hi ha l'actitud dels *mestres de la Llei* que *devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, es posen filactèries ben llargues.* El judici de Jesús és ben clar: *Seran judicats més rigorosament.* Com a rerefons hi ha dos criteris bàsics en l'Evangeli: l'amor preferent efectiu pels pobres i la paràbola dels talents (*Mt* 25,14s) segons la qual a qui més se li ha confiat més se li exigirà.

Model també ho és la *viuda pobra que, a la sala del tresor, hi tirà dues monedes de les més petites*. Ella *ha donat tot el que tenia*; mentre *els rics, tirant molt, donaven del que els sobrava*. La mesura no és la quantitat donada sinó donar *del que necessitem per a viure*: és la dimensió sacrificial el que dóna valor a l'ofrena.

El model perfecte és *Crist* que *es presentà davant Déu per nosaltres, ofert una vegada per sempre prenent damunt seu els pecats de tots*: Ell va fer realitat viva la biografia del Servent del Senyor d'*Is* 52,13s.

Amb l'eficàcia redemptora de l'autodonació suprema d'amor a la Creu, Crist ja *no s'ha d'oferir moltes vegades*. A l'Eucaristia celebrem el seu «*memorial*» quan amb la força de l'Esperit, segons la promesa del Senyor, mitjançant la fe es fa present de manera eficaç l'oferiment sacrificial de Crist no només en el record subjectiu sinó en la realitat objectiva. Es fa sacramentalment present l'autodonació suprema de Crist com a motor de l'autodonació per la caritat dels participants a l'Eucaristia.

Mn. José Luis Arín

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.